

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 8 marca 2019 r.

w przedmiocie projektu ustawy Prawo zamówień publicznych oraz projektu ustawy
– przepisy wprowadzające – Prawo zamówień publicznych

Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się z projektami ustawy Prawo zamówień publicznych oraz ustawy – przepisy wprowadzające – Prawo zamówień publicznych, przesłanymi przy piśmie Ministra Przedsiębiorczości i Technologii z 24 stycznia 2019 r. Nr DDR-VI.0210.1.2019.WR, zgłasza następujące uwagi.

Wątpliwości Rady budzi art. 609 projektowanej ustawy stanowiący, że: „skargę wnosi do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu zamówień publicznych, zwanego „sądem zamówień publicznych”. W ocenie Rady obciążenie Sądu Okręgowego w Warszawie wszystkimi skargami z zakresu prawa zamówień publicznych nie jest zasadne z uwagi na interes wymiaru sprawiedliwości. Ani w uzasadnieniu projektu ani w analizie skutków regulacji nie przeanalizowano, ilu sędziów, asystentów sędziów i pracowników sekretariatu będzie potrzebnych w Sądzie Okręgowym w Warszawie do rozpatrywania tego typu spraw i czy znajdą się na to środki. Sąd Okręgowy w Warszawie już obecnie jest największym i najbardziej obciążonym sądem okręgowym w Polsce. Rozszerzenie jego właściwości bez zapewnienia odpowiednich środków prowadzić może do poważnego utrudnienia jego działalności. Trzeba zauważyć, że ani w uzasadnieniu, ani w ocenie skutków regulacji nie wskazano również liczby skarg, jakie dodatkowo wpłynęłyby do Sądu Okręgowego w Warszawie. Skupienie rozpoznawania skarg w Sądzie Okręgowym w Warszawie nie znajduje uzasadnienia także w konieczności zapewnienia jednolitości orzecznictwa. Tę jednolitość zapewniać bowiem będzie orzecznictwo Sądu Najwyższego wydawanie chociażby na skutek rozpoznania – niedopuszczalnych w obecnym stanie prawnym – skarg kasacyjnych. *Nota bene* należy również zauważyć, że w uzasadnieniu projektu nie wykazano, że orzecznictwo sądów okręgowych w przedmiocie wykładni dotychczasowego p.z.p. nie jest jednolite.

Należy również zauważyć, że „sąd zamówień publicznych” nie został dotąd powołany, a zatem potrzebna byłaby nowelizacja ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych. Projektodawca nie wskazał potrzeby i celowości tworzenia w ramach Sądu Okręgowego w Warszawie nowej jednostki o nazwie „sąd”. Może to zresztą być mylące i sugerować, że jest to sąd specjalny a nie sąd działający w ramach struktury sądownictwa powszechnego. Nie ma również przepisu obligującego Ministra Sprawiedliwości do utworzenia odrębnej jednostki, czyli zapewne – odrębnego wydziału.

Ponadto Rada zauważa, że art. 610 projektowanej ustawy, określający wymagania przewidziane dla pisma procesowego w postaci skargi, stanowi swoiste *superfluum*, skoro do tych wymagań stosuje się przepisy o apelacji. Podobnie zbędnym wydaje się również brzmienie art. 614, w którym określono procedurę przywrócenia terminu do dokonania czynności procesowej. W ocenie Rady, skoro w tym zakresie stosuje się przepisy o apelacji, a zatem również art. 391 § 1 k.p.c., który odsyła do przepisów o postępowaniu przed sądem I instancji, tego typu unormowanie jest bezcelowe.

W zakresie zmian dotyczących Przepisów wprowadzających, Rada pragnie zauważyć, że w art. 36 odnoszącym się do ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych projektodawca w art. 34 ust. 1 tej ustawy zmniejszył wysokość opłaty stałej wynoszącej obecnie pięciokrotność wpisu wniesionego od odwołania w sprawie, której dotyczy skarga na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej przy Prezesie Urzędu Zamówień Publicznych, do trzykrotności. Takie rozwiązanie – w ocenie Rady – może nie spełniać swojej funkcji. W uzasadnieniu projektu nie wykazano również, że dotychczasowa wysokość opłaty sądowej ograniczała prawo uczestników postępowania o udzielenie zamówienia publicznego do korzystania z przewidzianych w tej ustawie środków prawnych. Na marginesie warto zauważyć, że przy okazji nowelizowania art. 34 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych można by rozważyć skreślenie zawartego w ust. 1 odwołanie do ust. 2 tego artykułu, który to przepis utracił moc.

Rada docenia wprowadzenie inicjatywy postępowania koncyliacyjnego. W projekcie przewidziane jest utworzenie w Krajowej Izbie Odwoławczej Izby Koncyliacyjnej rozstrzygającej spory między wykonawcami a zamawiającymi w trakcie realizacji umowy. Dopiero gdy w tym czasie nie dojdzie do rozstrzygnięcia, sprawa będzie mogła trafić do sądu powszechnego. Koncyliacja ma być obowiązkowa dla sporów z umów o zamówienie publiczne finansowane z udziałem środków Unii Europejskiej lub przekraczające w złotych równowartość kwoty 10 mln euro dla dostaw lub usług oraz 20 mln euro dla robót budowlanych oraz gdy wartość przedmiotu sporu przewyższa

1 000 000 zł. Powyższe uregulowanie będzie zatem mogło skutkować odciążeniem pracy sądów, do których sprawy będą trafiały dopiero wówczas, gdy postępowanie koncyliacyjne zakończy się niepowodzeniem.